

„Monique Roffey egyedülálló
tehetség, emellett a legmerészebb
és legsokoldalúbb írók egyike.”

– *Bernardine Evaristo*

Rendkívüli
szerelmi történet.

A SZIGET SELLŐJE

finep
selection

MONIQUE ROFFEY

MONIQUE ROFFEY

A
SZIGET
SELLŐJE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Az előző napon [1493. január 8-án], amikor az admirális Rio del Oróba ment [Haitin], állítólag három sellőt látott a távolban magasan kiemelkedni a vízből; csakhogy nem olyan gyönyörűeket ám, mint mondják, vonásaik inkább férfiasak voltak. Az admirális azt mondja, korábban is látott néhányat Guineában, Manequeta partjánál.

Zokogást nem ismert, könnyei nem potyogtak.

Ruhákat nem ismert, pőrén járt.

Cigarettavéggel és égetett dugókkal rajzolták a testét,

És a kocsmá padlójára rogytak a harsány nevetésben.

Pablo Neruda: *A szirén és a részegek meséje*

1. SZERÉNY

DAVID BAPTISTE RASZTATINCSEI MÁRA MEGŐSZÜLTEK, teste kemény, fekete korallá fonnyadt. Ám Szent Constance környékén még akadnak néhányan, akik emlékeznek a fiatalemberre és a szerepére abban, amikor azok a fehér floridaiak marlin helyett egy sellőt húztak ki a tengerből. 1976 áprilisában történt, miután megkezdődött a kérgesteknősök vándorlása. Egyesek szerint a sellő is velük érkezett. Míg mások, kik messze, a nyílt vízen halásztak, azt állították, látták már őt korábban is. De abban a legtöbben egyetértettek, hogy a lányt sosem fogták volna ki, ha ők ketten nem kezdenek kacérkodni egymással.

Black Conch vize a korai órákban a legkellemesebb. David Baptiste gyakran a lehető leghamarabb kiment, és megpróbálta a többi halász előtt kifogni a legszebb makrélát vagy vörös csattogóhalat. Ez alkalommal a Gyilkos-öböltől olyan egy mérföldre, a csipkézett sziklák felé vette az irányt, hogy a csaliját bedobja. Egyetlen társasága a megszokott felszerelése volt; a legjobb helyi spangli és viharvert gitárja,

amit unokatestvérétől, Nicer Countrytól kapott, játszani azonban nem különösebben tudott rajta. A sziklák közelében vetett horgonyt, rögzítette a kormánylapátot, rágyújtott, és magának pengetgetett, míg a nap fehér neonkorongja megjelent a horizonton, és lassan-lassan felkúszott, elfoglalva az ezüstkék égboltot.

David a gitárját pengette, és dalolászott, amikor a kagylóval és hínárral borított hajú lány kiemelte fejét a mozdulatlan, szürke tengerből, aminek éles türkiz redői ilyenkor még nem fodrozódtak. A sellő egyszerűen felbukkant, és egy ideig a férfit figyelte, mielőtt az körbenézett, és észrevette volna.

– Szentséges szűzanyám! – kiáltott fel David. Erre a sellő visszabukott a vízbe. A férfi hamar, ó, hamar letette a gitárját, és erőltette a szemét a hajnali fényben. Megdörzsölte, mintha ez segítene jobban látnia. – Hé! – kiáltott a víz fölé. – Kedveském! Jöjj vissza! Mami wata! Gyere! Jöjj hát!

Egyik kezét mellkasára szorította, mert a szíve szinte dübörgött. Gyomra remegett a vágától, a félelemtől és a csodálkozástól, mert tudta, mit látott. Egy nőt. Pont ott, a vízben. Méghozzá rézbőrűt, nem feketét, nem afrikait. Se nem sárgát, nem kínait vagy egy aranyhajú nőt Amszterdamból. Nem is volt kék, akár egy átkozott hal. Rezes volt. Rézbőrű, mint egy indián. Vagy legalábbis a felsőteste az volt. A férfi látta a vállát, a fejét, a mellét és a hosszú, algával, tengeri rózsával és kagylóhéjjal borított fekete hajfonatait. Egy habléány volt az.

David egy ideig csak meredt a helyre, ahol felbukkant. Alaposan megnézte a spangliját. Túl erős anyagot szívott volna aznap reggel? Megrázta hát magát, ismét a tengerre meredt, várva, hogy a sellő újra előmerészkedjen.

– Gyere vissza! – kiáltotta a mély szürkeségbe. A sellő ekkor magasan a hullámok fölé emelte a fejét, és olyan kifejezés jelent meg az arcán, mintha a férfit tanulmányozná.

David várt.

Csakhogy semmi sem történt. Legalábbis azon a napon nem. Visszaült hát a csónakjába, és valamilyen ok folytán könnyeket kezdett hullatni az édesanyjáért, Lavinia Baptiste-ért, az alig két éve elhunyt jóságos anyáért, a falu pékjéért. Később, amint rendezte a gondolatait, eszébe jutottak a gyerekkorában hallott történetek félig tengeri lényekről, ám azok mind férfiakról szóltak. Black Conch legendái olyan férfisellőkről regéltek, akik a tenger mélyén élnek, és időnként kilépnek a szárazföldre, ahol folyami nimfákkal párosodnak; régi történetek meséltek róluk, még a gyarmati időkből. Az öreg halászoknak késő éjszaka hamar megeredt a nyelve Ce-Ce part menti fogadójában, jó néhány pohár rum és nem kevés marihuána után. Black Conch férfisellői nem voltak többek mendemondáknál.

Április volt, a kérgesteknősök vándorlásának ideje délről Black Conch vizei felé. A száraz időszak ideje, amikor a poui fák, akár a kénbomba, sárgára és rózsaszínre fakadnak, az az idő, amikor a kacér tűzvirágfa virágozni kezd. Attól a pillanattól, hogy a rézbőrű lány megjelent és eltűnt, mintha vele cicázna, David sóvárgott, hogy újra megpillanthassa. Keserédes melankóliát, lelkének lágy simogatását érezte. Függetlenül az anyagtól, amit szívott. Azon a napon lényének egy része, egy ismeretlen része, felragyogott. Éles, szűrő érzés kerítette hatalmába, a bordái közti lapos részen, a gyomorszájánál.

– Gyere vissza, no – szólt lágyan, ó, lágyan és úriasan, miután az édesanyjáért ejtett könnyei felszáradtak, és az arcát feszítette a só. Valami történt. A sellő kiemelkedett a hullámok közül, kiválasztotta

őt, az alázatos halászt. – Gyere csak, *kedveském!* – könyörgött tovább David gyengéden, mintha csalogatni akarná. A víz azonban újra tükörsimává vált.

Másnap reggel David pontosan ugyanazt a helyet tűzte ki célul a Gyilkos-öböl melletti csipkézett szikláknál, több órát várt, ám mit sem látott. Ezúttal nem szívott semmit. Következő nap hasonlóan történt. Négy napon át járt a sziklákhöz a csónakján. Leállította a motort, kidobta a horgonyt, és várt. Senkinek sem mesélt arról, mit látott. Elkerülte Ce-Ce, a lágyszívű, de nagyszájú nagynénje fogadó-ját. Elkerülte az unokatestvéreit, a Szent Constance-i cimboráit. Hazament a dombon lévő, banánfákkal övezett kis házába, amit ő maga épített, és amin Harvey-val, a keverék kutujával osztozott. Hajhatatlannak érezte magát. Korán lefeküdt, hogy hamarabb kelhessen. Újra látnia kellett a sellőt, megbizonyosodni róla, hogy a szeme nem csalt. Ki kellett oltania a szívében gyulladt lángot, csillapítani zsongó idegrendszerét. Egyetlen nő iránt sem érzett még hasonlót, főleg nem olyan iránt, amelyik nem is halandó.

Aztán az ötödik napon, hat óra körül, amikor a gitárját pengette, és dúdolgatott, a sellő ismét megmutatta magát.

Ezúttal egyik kezével a víz felszínére csapott, és madár csipogáshoz hasonló hangot hallatott. Amikor a férfi felnézett, nem érzett félelmet, habár a gyomra összeszorult, és testének minden rostja megdermedt. Mozdulatlan maradt, és jól szemügyre vette a lényt. A csónakja bal oldalánál lebegett, szenvtelenül, ó, szenvtelenül, mintha tutaj vinéné, csak hogy nem volt ott semmilyen tutaj. A hosszú, fekete hajú sellő nagy, csillogó szemekkel, elidőző, gyanakvó pillantást vetett rá. Oldalra döntötte a fejét, és David ráébredt, hogy a gitárját tanulmányozza.

Lassan, ó, lassan, nehogy ismét eltűnjön, megfogta a hangszert, óvatosan pengetni kezdett, és halkán dúdolt. A sellő csak lebegett, nézte a férfit, komótosan evezett a vízben a karjával és méreteres farkával.

A zene vonzotta ide, nem a csónak motorjának hangja, ezt a lány maga is tudta. A zene varázsa volt az, a dal, amely minden földi teremtményben él, beleértve a sellőket is. A lény réges-régen, talán ezer éve hallott utoljára zenét, és lassan, de feltartóztatlanul csábította a felszín, miközben furdalta a kíváncsiság.

Azon a reggelen David a gyerekként tanult, Istent dicsőítő egyházi himnuszokat dúdolta. Szent énekeket dalolt neki, melyektől könnyek szöktek a szemébe, és ott is maradtak végig eme második találkozásuk alkalmával, míg ők ketten egy tengerfoltnyi távolságra voltak egymástól – egy fiatal, könnyes szemű Black Conch-i halász és egy sellő, aki a kubai vizek áramlatain érkezett, ahol egykoron az Aycayia névvel illették.

Egy éjszaka eltűntem egy nagy viharban
réges-rég
Sziget, mi egykor a taíno embereké
és a taínók elődjeié volt
Észak ebben a szigetmintázatban és nyugat is
A sziget, amire emlékszem
gyík alakot öltött
Láttam a tengert
Láttam dicsőségét
Láttam erejét

birodalmának hatalmát
Úsztam haragját
Úsztam nyomorúságát
Úsztam bársony mélységét
a korallokat
a városokat alant
Úsztam szigetek alatt
Úsztam közel a parthoz sekély hullámokon
és láttam játszani a gyerekeket
Úsztam lassú fémcsónak mellett
Beúsztam az egész szigetvilágot
Úsztam delfinsereggel
Úsztam halrajjal
mely hatalmas, akár egy emberi lény
Az óceán tajtékaiba merültem
Hamar halálomat lelném nőként
Negyven ciklus? Gyerek, férj
földi élet, a születés és halál élete
Ehelyett több mint ezer ciklust éltem meg
a tenger mélyén
Átkomat azonban nem egyedül szenvedtem el
Egy öregasszony is kapott belőle
és azon az estén ő is eltűnt
Régen, olyan régen, hogy nem tudnám kiszámolni
egy hurakánt hívtak
hogy messzire vigyen
lábamat farokba zárták

Amikor az első kérgesteknősök érkezését látom, boldogság árad szét bennem. Tudom, hogy ő, a sellőm, hamarosan megjelenik, boldogan, hogy üdvözljön. Áprilistól kezdve minden estén vártam rá. Mindig tudta, hol találhat meg, ugyanazon csipkézett sziklánál, ahol először pillantottuk meg egymást, egy mérföldre a Gyilkos-öböltől. Még most is elszigetelt helynek számít, mivel már az összes átkozott halat kifogták. Fél életem óta várom Aycayíát. Rengeteg nő megfordult nálam azon letűnt napok óta, mindenféle nő – barát, gyermekes anya, szerető –, ám hozzá senki és semmi sem érhet fel.

Ő valami egészen különleges.

Most beteges vénember vagyok, így nem bírok sokat mozgolódni, dolgozni vagy tengerre szállni, ezért megírom a történetem. Leülök, és egy-két rumba fojtom a bánatom, az egész kicseszett szívemet ebbe az üvegbe fojtom. A Rosamund hurrikán után minden megváltozott, ember, az aztán az utolsó átkozott dolgot is felkapta, de aztán, majd' egy évvel a találkozásunk után, ő visszajött!

Miss Rain szavakat tanított neki, miután azon a végzetes napon rám talált, mielőtt kihalászták a vízből. Saját nyelvet is használt, ami sokszor szeretkezés közben hagyta el a száját. Ez azonban ősi nyelv volt, az emlékei pedig megkoptak róla. Réges-régen nem szólalt meg rajta. Amíg együtt éltünk, együtt tanultuk a halak nevét is, ő és én, Miss Rain enciklopédiájából. Még a csónakomra is magammal vittem azt a könyvet. Aycayia szeret tanulni, és tudni akarta minden egyes hal nevét az átkozott óceánban, tengerben és a part mentén. A nevek felét magam is megtanulom, sőt, minden hal latin névvel is rendelkezik. Tehát Aycayia mostanra egy olyan sellő, aki két emberi

nyelven tudja a tengerben lévő összes hal nevét, néhányat még saját nyelvén is képes megnevezni.

A sellő pokolian megijesztett, amikor először láttam. Felsőteste kibukkant a vízből. Rézbőrű volt, mint egy indián nő, emellett csupa csillogó pikkely, mintha kifényesítette volna magát. A semmiből bukkant fel, ember! Csobbanást hallottam, aztán *huss!*

Már ki is emelkedett. Értékelte a dicső éneket, amit akkor énekeltem neki. Kiderült, szerette a hangomat, ami átsuhant a vízen. Később megtudtam, hogy kubai vizekről érkezett a mi partjainkra. Csak jóval később osztotta meg velem furcsa történetét és nevét. Egy idős, Guanayoa nevű asszonnyal utazott onnan az áramlatokon. Emlékszem, milyen kíváncsi volt az enciklopédiára. Mi a nevem, kérdezte. Miért nincs benne kép rólam?

A következő hetekben szinte mindennap láttam őt. Biztosan megismerte a csónakom hangját. Mintha várt volna. Onnantól ügyeltem, hogy ne hujyozzak a vízbe. Erre egy régi marmonkannát használtam. Úgy döntöttem, türelmes leszek, és hosszú órákon át vártam rá. Aztán pedig egy nagy uszonyt láttam, nagyot, akár egy gömbölyűfejű-delfin. A szívem melegséggel telt meg. Egyszer csak megnyitotta a szívem az a sellő, a szentség! Szempillantás alatt összeszorult tőle a szívem, csak úgy! Az elmémet is megnyitotta más állatok és halak felé, amelyekről eddig nem is hallottam. Azt mondta, a találkozásunk előtt szomorúan, ó, szomorúan szelte a tengert. Fel sem foghatom, hogy élt túl annyi évet egyes-egyedül a hatalmas óceánban. Volt vér a pucájában, habár az első találkozásunkkor rettegett tőlem, nem tudta, mi történik, ha el akarom kapni. A tekintetünk számtalanszor összekapcsolódott, érdeklődve egymás iránt, mielőtt az átkozott amerikaiak kifogták őt.

Egyszer, amikor először találkoztunk, közel úszott a csónakomhoz. Akkor néztem meg jól magamnak. Feje bársonyos, finom, szeme és arca kicsi volt. Úgy nézett ki, mint egy nő a régmúltból, mint a taíno emberek, akiket a történelemkönyvben láttam az iskolában. Az arca fiatal volt, ám kicsit sem szép, és valami ősit rejtett. Láttam egy embernő arcát, aki több évszázaddal ezelőtt élt, visszamosolyogni rám. Láttam a melleit a finom pikkelyöltözéke alatt. Láttam úszóhártyás ujjait, amelyekről hínár lógott. A haját szintén hínár borította, hosszú volt, fekete, ó, de fekete, és ragaszkodó lényekkel teli, mintha drótkoronát viselne. Valahányszor felemeli a fejét, látom, amint fellebben a haja, mintha tűzkorall akadt volna bele.

Aztán ott volt a farka. A szentségit! Miket láthat az ember, ha kapcsolatba kerül a természettel, és közel él a tengerhez!

A lény ezen részét már a csónakomból láttam. Több méter vizesen csillogó ezüstösség. Ettől olyan erőt sugárzott, mintha ő maga a farokból nőtt volna ki. Akkor úgy gondoltam, hogy ez a halasszony olyan nehéz lehet, mint egy öszvér. Simán nyomhat száznyolcvan, kétszáz kilót. Amikor először látom, úgy gondolom, valamiféle isteni teremtmény lehet, mintha olyan időből érkezett volna, amikor minden egyes lényt megterveztek. Abból az időből való, amikor a halak elhagyták a tengert, lábat növesztettek, és hullókké változtak. Olyan lény volt, amely sosem lépett szárazföldre. Erre gondoltam, mielőtt hallottam a történetét. Úgy gondoltam, ő és a fajtája megszakadt a teremtésben.

Akkor kis suhanc voltam. Meg sem fordult a fejemben, hogy bajt okozhatok neki. A férfiak így is megnyomorították, a nők szépen elátkozták: így lett belőle sellő a tengerben, magányra kárhóztatva, nemisége egy nagy farkba zárva. Ezt fundálták ki a nők, hogy távol

tartsák őt a férfiktól. Miután kimentettem, úgy hittem, sosem érheti több fájdalom, akár más férfitől, akár tőlem. Számtalanszor énekeltem és gitároztam neki a Gyilkos-öböl szikláinál. Második találkozásunk után egyszer sem dobtam be a horgászsinórom, nehogy megakasszam. Az én hibám volt, hogy azok a jenkik kifogták őt. Az én hibám. Azt hitte, a *Szerény* nevű csónakom motorját hallja. Ott voltam velük, ő pedig véletlenül az ő hajójukat követte.

2. RETTENTHETETLEN

AMIKOR A FLORIDAI, *Rettenthetetlen* néven futó Boston Whaler hajó megérkezett 1976 áprilisának végén az éves Black Conch-i horgászversenyre, tulajdonosai, két fehér férfi, Thomas és Hank Clayson, legénységet kerestek. Nicer Countryt a helyi áramlatok szakértőjeként ajánlották nekik. Kitűnő halász volt. Csak egy évvel azelőtt kifogott egy háromszáz kilós marlint, és a fenevad, szigonnyal együtt, a *Gazette* címlapjára került. Így a férfit kapitánynak jelölték ki. Nicer pedig felfogadott két, különböző apáktól való helyi ifjút, Rövid Lábat és Nicholast, kiknek anyja, egy Priscilla nevű, kellemetlen nősze mély, David szomszédja volt a falu mögötti dombon.

A következő napokban egyre több halászhajó érkezett: *Tengeri Tündér, Pilar, Augusztusi Holdfény, Isteni Repülés, Tabanca, Jouvay, Matrózálom*. Legtöbbjük a szigetláncolatok felől érkezett, egészen a Bahama-szigetektől. Míg mások Grenada, St. Kitts, Nevis és Martinique, Florida Keys, Venezuela és Trinidad irányából jöttek. Sőt, volt egy hajó Kolumbiából. Mind marlinra, kardhalra, vitorlásokardoshalra, tarponra és cápára fenték a fogukat. A tulajdonostól kezdve

minden hajó olyan volt, akár egy csapat, kapitánnyal és legénységgel, akiket magukkal hoztak, vagy helyben béreltek. Szent Constance-ben minden férfi fizetésre vágyott. Néhány helybeli szerelésekkel és csalisdobozokkal készült fel. Mások nagyobb motorra váltottak. Április utolsó hetére negyven-ötven hajó érkezett és horgonyzott le a Gyilkos-öbölben.

Péntek este, az első horgászat előtt Ce-Ce fogadója roskadásig telt. A tetőre szerelt hangszórókból Chalkdust és The Mighty Sparrow szólt. Mindenki szórakozott, iszogatót, társalgott, repülőhalat és friss, kovász nélküli kenyeret, hallepényt és sült krumplit evett. Minden Black Conch-i halász és suhanc ott volt, hogy lesse a hajókat az öbölben. Ce-Ce maga egész nap a konyhában állt a kiségtőivel, kecskecurryt és lepényt készítettek. Ce-Ce a hangos, rekedtes kacagásával és a széles csípőjével, ami miatt oldalazva kellett belépnie az ajtón, azt mondta, olyan jó fogást vár, hogy még a következő hónapban is sült halat fog felszolgálni.

A két fehér fazon apa és fia volt. Thomas Clayson, az apa, khaki színű rövidnadrágot és halászcizmát öltött. Koszos matrósapkát viselt pár szál haján, és egy régi szivarral a szájában pöfékel. Arca rákvörös volt a Miamiból megtett utazástól. Hank, a fia, szafarisapkát és egy *Aki mer, az nyer* feliratú sárga pólót viselt. Fehér zoknija szorosan simul a borszandálja alá, a lába pedig vékony és sápadt volt. Övéről válogatott bicskák lógtak.

1976. április 24-én, szombat hajnalban a *Rettenthetetlen* nevű halászhajó vízre szállt a többi hajó előtt, tökéletes állapotban egy horgászversenyhez. A tenger a sekély részeken sima és türkiz, míg a mélyben lila volt. Szél nem volt várható, ilyen a száraz évszak, a korai mangószezon, az erdőtüzek kezdete. Hetekig tartó aszály.

David Szerény nevű csónakja a halászhajó mögött haladt, motorja hangosan járt, az orra a vizet szelte. Úgy döntött, egy darabon kíséri őket, kíváncsiságból, és félve, vajon mit foghatnak ki. Néhány napja nem látta sellő barátját, így feltételezte és minden porcikájával remélte, hogy az messze úszott.

A halászhajó fedélzetén öt férfi állt: Thomas, a kapitány, Hank, a fia, Nicer, Rövid Láb és utóbbi féltestvére, Nicholas. A horgokról két zamatos tintahal lógott csaliként, melyek kanyarogtak, elmerültek és összegömbölyödtek a hullámokban, frissen és csábítón bármiféle éhes lenti lénynek. A két fehér férfi egy-egy horgászszékben ült, és mereven bámulták a tengert. Hogy mit gondoltak aznap, egyedül Isten tudja. Egyesek szerint féltek. Mások szerint biztosak voltak magukban. Azonban abban mindenki egyetértett, hogy nem ismerték Black Conch vizeit, különösen annak mozgását. Az a szóbeszéd járta, hogy az öreg mindenben kudarcot vallott, amit életében kipróbált.

Egy csapat repülőhal emelkedett ki és húzott el a hajó mellett, jelezvén, hogy valami nagyobb lény üldözi őket. Nicer fent állt a kormánynál, szeme, akár a sasé, kezét a váltón tartotta. A férfiakat egyfajta kínosság lengte körül. A fehér fickók leszögezték, hogy nem vesztegetik bájcsevejre az idejüket, így nincs mit mondaniuk egymásnak, sem a legénységnek. Nem voltak biztosak magukban, sem abban, hogy mi történhet. Így a fedélzeten tartózkodó férfiak mindegyike a tengerre meredt, és magányosan magába zárkózott. A tenger végeláthatatlan üressége képes tükröt mutatni az embernek. Efféle tulajdonsággal bír. Végtelen tömege a hajó alatt zúgolódik. A szárazfölddel össze sem hasonlítható. A tenger mozog. A tenger egészben elnyelhet egy hajót. A tenger a bolygó óriásasszonya, kecses és zabolátlan. Az összes férfi megborzongott, ahogy a felszínével szemezett.

Még Nicer is érezte, hogy a golyói összezsugorodnak, és libabőr üt ki rajta. Kék nyílt víz, így nevezték. Nicer kicsit sem szívelte ezeket a fehér fazonokat. Hank, a fiatalabb, énekelni kezdett, az apja pedig morogva leugatta. Nemhogy nem bíztak egymásban, nem is kedvelték egymást. Az égbolt kristálytisza volt, semmi felhő, semmi kondenzcsík. A nap úgy csorgott le rájuk, mint a sav. Egyetlen sirály sem vijjogott, egyetlen hajó sem volt a láthatáron. Ami csak lehangolta a férfiakat. A tenger visszatükrözte a lelküket.

Eltelt egy óra, talán több is. A tenger azt üzent: *Vigyázz, mit kívánsz! Nagyobb vagyok nálad. Csak azt vidd, amire szükséged van!* A férfiak szinte mind kábulatba estek, mire megtörtént.

Mindannyian látták az örvénylő vizet a felszín alatt; valami nagy akadt horogra a hajó jobb oldalán. A zsinór hosszú, lassú hurokban hullott le az orsóról, és azonnal megfeszült, amint vizet ért.

– Kapás! – kiáltotta Thomas Clayson. – A francba!

Mindkét fehér fickó betámasztotta a pecáját. Mindegyikük érezte a húzást, a halat azonban nem látták. A zsinór most ferdén hasított a vízbe. Valami nagy kapta be a csalit, és sebesen próbált elúszni vele. A fiatalabb Clayson zsinórja egyre csak fogyott. A bot meghajlott, ezért a Black Conch-i férfiak a tartószerkezetbe segítettek. Hank Clayson a tatnak támasztotta a lábát, a keze remegett, és így kiáltott:

– Apa, az enyém! Az én horgomra akadt! – A bot olyannyira meghajlott, hogy úgy tűnt, széttörik, vagy kirepül a tartóból.

Nicer Country tudta, mit kell tennie: mindenáron hátul kell tartania a halat, különben a zsinór elszakad. Lassított, így alig fordultak el. Hank Clayson botja még inkább meghajlott, és a zsinór sebesen tekeredett lefelé. A fiatal férfi nekifeszült. Nicer kis körben megfordította a hajót, hogy a halat maguk mögé utasítsa. Mind nézték, ahogy

a zsinór kifelé és lefelé halad, mintha egy ló szaladna vele, tudták jól, hogy megütték a főnyereményt, megkapták, amiért jöttek.

– Szerintem fekete marlin – közölte Hank, aki valójában kicsit sem konyított a halászathoz, és ez volt az első útja.

– Inkább kék marlin, a súlya alapján nőstény – helyesbített az apja.

A legénység mozdulatlanul állt a fedélzeten, és nézték, ahogy a zsinór egyre csak fut lefelé, és halálra rémültek. Ez csupán egyetlen csapás volt, az igazi harc még csak most következett. Az ifjú Hank ellentartott, és nézte, ahogy a zsinór szöge változik.

– Most húzd vissza! – kiáltotta Thomas Clayson –, most kell csapást mérni rá!

Ez zavarba hozta a fiút, aki visszafelé próbálta tekerni a zsinórt, de az egyre csak szaladt tovább. A hal a távolba tartott.

– Mi van, ha csak a csali van a szájában? – kérdezte Hank. – Mi van, ha csak elvisz minket, játszadozik velünk, közben pedig nem is akadt horogra?

– A halak nem olyan okosak – tolt le az apja. – Biztosan horogra akadt.

– Mi van, ha kiköpi a csalit?

– Nem fogja.

Hank Clayson megtámasztotta a lábát, erősebben szorította a botot, és erősen küzdött a hal súlyával. A zsinór azonban nem állt meg. Erőfeszítése semmit sem ért. Arcán izzadságcsíkok húzódtak végig. Elfelejtett naptejet kenni magára, és kezdett paradicsomvörössé válni.

– Erősebben! – szólt az apja. – Gyerünk, tedd oda a könyököd, és ránts meg!

A legénység döbbenten figyelt. A fiú erőlködése teljesen hiábavaló volt. A zsinór egyre csak szaladt a mélybe. Hank Clayson ismét hátrahajolt, a zsinór élesen zizegett, és a bot olyannyira meghajlott a

tenger felé, hogy alig tudta tartani. Nicer lassan fordította a hajót, a halat hátul tartotta. Sejtette, hogy a fiú kezdő, és képességeihez képest túl nagy dolog akadt a horgára. Rövid Láb és Nicholas is tisztában voltak ezzel.

Nicer rájött, hogy a küzdelem eltart majd egy darabig.

David valamivel lemaradt a csónakjával. A spangliját szívta, és egyelőre nem volt tudatában, hogy a hajón kapás van.

Egy órán keresztül harcoltak a hallal. Mindegyik férfi Hank helyébe akart lépni, mindegyikük azt kívánta, bárcsak övé lenne a bot, de helytelen lett volna közbelépni. Ám Hank zsinórja egyre csak tekeredett lefelé.

– Dolgozd meg, Hank! – cukkolta az apa a fiát.

A hal el sem fáradt, tovább rohant a zsinórral. Hank minden erejével pumpált a bottal, leengedte és felemelte, leengedte és felemelte. Az igazat megvallva azt kívánta, bárcsak átadhatná a botot valaki másnak, ő nem ilyen szórakozásra vágyott. Az apja valamiféle ajándéknak szánta a kiruccanást, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz. Erre most a horgára akadt valami, a gyomra pedig görcsben állt.

– Ne ereszd a nyavalyást! – szólt rá az apja. A hal most mélyebbre merült, rémülten és kétségbeesetten próbált irányt váltani. Nicer lassan hátrált a hajóval, hogy enyhítse a zsinór feszülését.

– Jézus ereje, ez gyakorlatilag vontatja a csónakot – fakadt ki Hank.

Egy lédús tintahal csapdájába estem
Ki gondolná, hogy egy tintahal ilyen ádáz?
A szám egyszerre lángra lobbant

Csapást érzek, és visszahúzódok
Mintha hallanám a *Szerény* motorját
Sebesen, ó, sebesen úszom, de a horog keményen tart

Egyre csak úszom és úszom lefelé
mélyre, a víz fenekére
Nem a *Szerény* kapott el
jenki férfiak várnak a zsinór végén
Eleinte azt gondolom, lehúzhatom magammal a hajót
le a tengerfenékig
Ám a jenkik
nagy, ó, nagy hajóval érkeztek

Rémülten úszom és úszom lefelé
az óceán biztonságába
a fekete mélységbe
Valami erős a felszín felé húz
A torkom lángol a fájdalomtól
Megfojtottam magam
A tengerbe fulladtam
Felugrom a magasba, hogy megmutassam, elkaptak

Engem, az emberhalat
Eresszettek
Hibát követtetek el
Hosszasan úszom lefelé
Tudom, nincs remény
vagy túlélés
A halálomba úszom

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ó, David, elkaptak azok a jenkik
Azt hittem, te vagy
Jól elkaptak
David, hol vagy?
Már nem vagy ott
Kérlek, találd meg ezt a levelet, amit egy palackban hagytam

Hank Clayson kezdett lilulni a napon.

– Már fárad – közölte Thomas Clayson. – Vízet a fejére, különben belehal a napszúrásba, ahogy próbálja elkapni ezt a halat.

Rövid Láb a csalisdobozhoz sietett, felkapta a jeges vízzel teli vödöröt, és egy részét a fiú fejére öntötte. Hallott már történeteket róla, hogy a fehér emberek belehalhatnak a napszúrásba. A fehér ember mit sem fél jobban, mint a túlzott napsütést, a túlzott napsütéstől hullaként végezheti. Elájulnak, szívrohamot kapnak. Rövid Láb jól meglocsolta a fiú fejét a jeges vízzel. Élvezte, ahogy az megrándul tőle.

A hal már fáradt, ám szinte a zsinór egészét elvitte, Hank Claysonnak pedig minden porcikája sajgott az erőlködéstől. Örülten sajgott a válla és karja.

– Hamarosan fel kell jönnie a halnak – mondta Thomas Clayson a szivarjába harapva. A férfinak nem ez volt az első balhéja a tengeren. Azért hozta magával a fiát, hogy férfit faragjon belőle. A fia azonban nem vágyott rá, hogy igazi férfi lehessen. Nem volt több, mint egy nyápic könyvmoly. Hébe-hóba még „verseket” is írt. Clayson drága jogi egyetemre küldte őt, de a fiú csak még nagyobb csalódást okozott neki, mondván, ki akar állni a szegények, az egyedülálló anyák és a bevándorlók ügyéért. Thomas minden, a fiával kapcsolatos terve